

V КЛАС

ИЗ „РИБАРЯТ И НЕГОВАТА ДУША” ОСКАР УАЙЛД

Подробен преразказ

Всяка вечер младият рибар навлизаше в морето, а една вечер мрежата му така натежа от улов, че едва успя да я придърпа към лодката. Той се замисли и си каза: „Сигурно съм уловил всичката риба на морето или някое приказно чудовище.” Но в нея нямаше риба или приказно чудовище, а една малка спяща русалка. Косата ѝ беше като мокро златно руно, тялото като бяла слонова кост, опашката ѝ от сребро и седеф, обвита в зелени морски водорасли, а устните ѝ като корал.

Когато младият рибар я видя, ахна от изненада, приведе се над борда и я прегърна. Русалката извика като уплашена чайка и се събуди. Опита да се отскубне, но той я държеше здраво.

- Пусни ме, моля те! аз съм единствената дъщеря на морския цар, а той е стар и самотен.

Младият рибар отвърна:

- Няма да те пусна, ако не обещаеш, че ще идваш да ми пееш, когато те повикам. Рибите обичат песните на морските хора и мрежите ми винаги ще бъдат пълни.

Тя му обеща и той отвори ръцете си.

Всяка вечер младият рибар излизаше в морето и викаше русалката. И докато тя пееше, рибите сами влизаха в мрежата. Той забравяше и за рибата, и за лодката и слушаше унесен, а русалката му се усмихваше и се гмурваше в морето.

Една вечер я извика и ѝ каза:

- Малка русалке, малка русалке, обичам те. Вземи ме за свой мъж.

Но русалката поклати глава:

- Ти имаш човешка душа. Само ако прогониш душата си, бих могла да те обикна.

И младият рибар си каза: „За какво ли ми е душа? Не мога да я видя, не мога да я пипна. Не я познавам. Ще я прогоня и ще бъда най-щастливият човек.”